

Ν Ε Α Ζ Ω Η

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ * * * * *

* * * * * ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΤΟΣ Ε' - ΑΡΙΘ. 59-60. * *

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1909

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ * * * *

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΛΟΓΟ ΤΩΝ

“ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ ”

Μὰ ἐγὼ δὲ θέλω τὴν ἔγνοια, τὸ κοίταμα ἐγὼ τῶν ἀνθρώπων,
θέλω τὸν ἄνθρωπο, μόνο σὲ κεῖνο — στοὺς ἀνθρώπους ὅχι —
μόνο στὸν ἄνθρωπο ἐγὼ τὸ λουλούδι τοῦ Λόγου προσφέρνω.
Μένα ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου καὶ ἡ χάρις μου, ἡ δέσποινα Μοῦσα
τὸ μέτωπό μου βαθιὰ μὲ τὸ Πά ν τ α τὸ σφράγισε καὶ ὅχι
μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ Τ ὠ ρ α. Κ' ἐγὼ δὲ γυρεύω τοὺς ἤχους
περαστικά πού νοτίζουν τὰ μάτια τῶν ὄσων περνᾶνε·
νὰ τῆς χαρίσω γυρεύω καὶ ἐγὼ τῆς αἰώνιας Ἰδέας,
γιὰ τὰ αἰώνια χτίσμα ὁμορφιάς πού νὰ στέκεται ὁλόρθο
στὰ πολυτάραχα πέλαγα ἀτάραχο σὰ νὰ τὸ στήσαν
οἱ νεροκόρες πολύτροπες τοῦ ἥρωα τεχνίτη δουλεῦτρες.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ γιὰ νὰ χύνω σκοποὺς καὶ νὰ δίνω τραγούδια
χομματιαστά, πεταχτά, σκορπιστά, τῆς χαρᾶς ἢ τοῦ πόνου.
Ἦρθα νὰ ὑψώσω τὸν Πύργο, νὰ χτίσω ἦρθα δῶ τὸ γιοφύρι
ἀψηφητῆς ποταμῶν ἢ γκρεμῶν ἢ κυμάτων ἢ ἀέρων.
καὶ ἂν νὰ ποτίσῃ τα πρέπει τὸ αἷμα τὰ χτίσματα τοῦτα

για νὰ ριζώσουν, θὰ δώσω τὸ αἷμ' ἀπ' τὰ σπλάγχνα μου, θῦμα
σφάζοντας μόνος μου, ἀπάρθενο. Καὶ ἦρθα νὰ βάλω στὰ λόγια
τὰ πιὸ σοφὰ τὸ κορμὶ τὸ πιὸ στέρεο, καὶ ἦρθα νὰ ριξω
πιὸ μαγικὴ μιὰ πορφύρα στὴ μάγισσα γύμνια τῶν κύκλων,
τῶν ἰδεῶν, τῶν ψυχῶν, τῶν ἐρώτων, τῶν κόσμων, τῶν ὄλων.

Χαίρετε! Χαίρετε πρῶτα κι ἀπ' ὅλους οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ πρῶτοι,
ποὺ νὰ ξεχνιέστε μπορεῖ, μὰ ποὺ ὑπάρχετε, μήτε περνᾶτε,
Ὅμηρ', Αἰσχύλε, Λουκρήτιε, ὦ Μίλτονα, ὦ Δάντη, ὦ Σαίξπηρε,
κ' ὕστερα Ἑσὺ ποὺ δὲν ἔχεις κἄν ὄνομα, κ' εἶσαι γιομάτος
ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ μεγάλου μου Γένους, κι ἂν ὄνομα θέλεις,
εἶσαι ὁ Λαός, εἶς' ἐσὺ ὁ ραψωδὸς κι ὁ Ἀκριτάς,
τοῦ Κωσταντῆ πλαστοουργέ, τῆς ἀγνῆς Ἀρετούσας πατέρα,
ἄξιος ἐσὺ νὰ δεχτῆς τὸ φιλὶ τοῦ πικροῦ Φλωρεντίνου.
Κ' ὕστερα χαίρετε κι ὅλοι, ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ κι ἀπὸ πέρα,
ὦ ρυθμοπλέχτες ποιητές, λατρεμένοι δασκάλοι καὶ φίλοι,
ποὺ τὰ τραγούδια στὸν ἄνεμο δὲν τὰ σκορπᾶτε μονάχα
ξέγνοιαστοι καὶ ὅπου, σὰν κίτρινα φύλλα ἢ σὰν πούπουλα ὀλάσπρα,
καὶ εἶν' ἰδική σας ἡ λύρα, τὸ κρύσταλλο, ἡ θεία γαλήνη
περιμαζώνει καὶ ἡσυχο κάνει φῶς ἄσπρο τὴ φλόγα
τὴν ἀνυπόταχτη τοῦ ἄλικου πάθους. καὶ ἡ βυθισμένοι
στῶν ὁραμάτων τὰ πέλαγα μέσα ἡ γυρτοὶ πρὸς τὰ ὄντα
καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς πλάσης μὲ τριόσβαθα ὀλάνοιχτα μάτια,
δώσατε πρόσωπ' ἀνθρώπων στὰ ὄνειρα, δώσατ' ἀγγέλων
ὄψη στὰ σώματα, ἐσεῖς τῶν ὀραίων μὲ καιροὺς καὶ μὲ κόπους
οἱ ἀρχιτέχτονες. θέλω. Τραβῶ πρὸς τὴ μαύρη τὴν πόρτα
τὴν κλειδωμένη στὴ μέση δυὸ κόσμων, αὐτοῦ κ' ἑνὸς ἄλλου.
— Παραμονεύει ξεσκεπάστη πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ἡ Ἀλήθεια. —
Κλειδοκρατόρισσες, φέρτε κλειδιά, φυλαχτόρισσες, Κίρκες,
κλειδιά, Ἀφροδίτες, Βιργίλιοι καὶ Σίβυλλες, ὦ Βεατρίκες!
Ταίρι τὸ θεῖο σας περπάτημα κάμετε μὲ τὸ δικό μου
τὸ θνητὸ πόδι ποὺ πάντα σκοντάφτει. Ὁδηγῆστε με. Εἰμ' ἄξιος.
Σάτυρε, εἰκόνα τοῦ κόσμου θεοῦ ποὺ ἓνα κόσμος τὴν κάνεις
τοῦ Βίχτορ Οὕγου τὴ χάλκινη σάλπιγγα μὲ τὴν πνοή σου,
κ' ἐσεῖς πανάγαθοι Πρόσπεροι μὲ τὴ βοήθεια τῶν Ἀριελ,
κ' ἐσεῖς ἀξήγητες πάντα καὶ ὑπέρτατες Μάννες, φυλάχτρες
τῶν Ἑλενῶν γιὰ ταιριάσματα νέα μὲ τοὺς Φάουστους!

Κίρκη, Ἀφροδίτη, Βιργίλιος καὶ Σίβυλλα καὶ Βεατρίκη;
Ἄλχη μου, ἐσὺ! Τὴ θνητὴ σου ζωὴ τὴ γνωρίζει
τοῦτο σου τὸνομα· νὰ τὴν καὶ ἡ νέα ζωὴ σου ροδίζει
μὲ τὸνομά σου τὸ νέο, ἀκριβέ, τῆς ἀθάνατης ζήσης·
κράζεσαι τώρα Πασίχαρος, χάρη τῶν πάντων, τῶν πάντων
γνώστης ἐσὺ, ρυθμιστὴς καὶ ὁδηγὸς πρὸς τὰ ὕψη ποὺ φέρνουν
ἴσα σὲ ἀπάτητες κάποιες κορφές Ἰμαλάϊων καὶ Ὀλύμπων.
Τῶν ἀλλασμάτων, ἀπίστευτων, μέγας θεὸς εἶν' ὁ Χάρος!

"Ὁχι τραγούδι μ' ἐσένα, τραγούδι ὅχι πιά πρὸς ἐσένα,
 ὅχι τραγούδι σὰν κρίνου καὶ σὰν ὑακίνθου λουλουδί.
 Μήτε ἡ δροσιὰ τοῦ παιδιοῦ, μήτε ἡ στάλα στοῦ τάφου τὸ χόρτο
 κρυσταλλωμένη, πὺν ἂν εἶναι διαμάντι δὲν ξέρεις ἢ δάκρυο.
 "Ὁχι τραγούδι· τροπάρι θὰ ψάλω μ' ἐσὲ καὶ γιὰ σένα,
 μεγαλυνάρι τοῦ ὀρθρου ἀπὸ ψάλτη πὺν μόλις τὸ στόμα
 τὰργοκινᾷ στὸ στασίδι του ἀσάλευτος μέσα, τὰ χέρια
 σταυροδετὰ στὴ μαυράδα τοῦ ράσου του ἐπάνω, σὰν ἴσκιος,
 μόνο φωνή, κάποιο βουῖσμα βαρὺ καὶ μονότροπο, μόνο
 μάτι ἀσκητῇ πὺν δὲ φεύγει ἀπ' τὸ λάνοιχτο μπρὸς του φτωήχι,
 μάτι, παρὰ γιὰ νὰ πάη νὰ σταθῇ καρφωτὸ καὶ νὰ σβύσῃ
 πέρα ἀπ' τὸν ἄσπρο οὐρανὸ πὺν γεννᾷ, καθὼς καίει, τὸ λιβάνι,
 πέρα, στὰ ὕψη τοῦ τρουύλλου ὅπου κρέμεται κι ὅλο σὲ βλέπει
 τριγυριστὸς ἀπὸ μάτια, ὅλος μάτι κ' Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος,
 ὁ Παντοκράτορας. Μεγαλυνάρι πὺν ἀργόχυτο κ' ἔτσι
 στῆς ἐκκλησιᾶς τὰ θαμπὰ καὶ στοῦ ὀρθρου τὰ θάμπη, δὲν ξέρεις
 ἂν ἀπ' ἀνθρώπου ἦρθε στόμα, ἢ ἂν εἶναι μουρμούρισμα κάποιο
 πὺν ἰσοζυγιάζοντας πάντ' ἀνοιχτὰ τὰ φτερὰ μουρμουρίζει
 τὸ μυστικὸ Περιστέρι ἀποπάνου ἀπὸ τᾶγιο τὸ Βῆμα.
 Ἔνα τροπάρι. Κ' ἐγὼ θὰ τὸ ψέλνω, κ' ἐσὺ στὸ πλευρό μου
 κανοναρχώντας, παιδί τοῦ χοροῦ, θὰ κρατᾷς μου τὸ ἴσο,
 κ' ἡ λιγερή σου φωνὴ θάνεβαίνῃ, γιομίζοντας τᾶδειο,
 ὅλα ἀρμονίζοντας, δέηση μαζὶ καὶ ἀποκάλυψη καὶ ὕμνος,
 σὰ νὰ τὰ στέλνῃ ἓνας ἄγγελος γαλανοφόρος, πὺν στέκει
 ζωγραφισμένος ἀπάνου στὸ τέμπλο, πὺν στέκει, μὰ τρέχει
 κάποια μεγάλη χαρὰ γιὰ νὰ φέρῃ σὲ κάποιο ἀπὸ τᾶστρα.

Καὶ τὸ τροπάρι δὲ θὰ εἶν' ἀπ' αὐτὰ πὺν γεννιένται, τρανεύουν,
 δέρονται μαῦρα καὶ κλαίονται καὶ σβυοῦνται σ' ἀγέλαστες πέτρες
 μιᾶς χριστιανῆς Ἐκκλησιᾶς. Θᾶχῃ μέσα του ὅλους τοὺς ἤχους
 γιὰ νὰ ταιριάζῃ στὸν κάθε ναό, μὲ τὸ φῶς τῆς καντήλας,
 καὶ μὲ τὸν ἥλιο, θεοὺς μὲ θεοὺς, τοὺς Χριστοὺς μὲ τοὺς Βάχχους.

Γενάρης τοῦ 1906.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ